

Nhân sinh cảm ngộ: Không mong cầu và thuận nhiên

Cách đây vài ngày, một đồng nghiệp tự nhiên hỏi tôi “Bạn không nhiều tiền hơn tôi, nhưng tôi thấy bạn và các bạn của bạn rất thanh thản. Tất cả các bạn đều dễ dãi và không bị áp lực tinh thần. Bạn cho tôi cái bí quyết nào đó được không?” Sự thành thật của anh ta làm tôi cảm động, tôi thư thả mỉm cười và trả lời “Tôi không mơ ước gì trong tâm của tôi cả. Bạn làm được như thế không?” Anh ta lập tức có vẻ khó chịu trên mặt và nói “Làm sao làm được điều đó? Mỗi ngày qua tôi quá mệt mỏi và cần phải làm việc lại ngày mai. Con trai tôi thi rớt môn toán và tôi không biết làm sao để giải quyết đây. Mới đây tôi mắc nợ tiền visa nhiều quá và chưa đủ tiền trả nó. Lo nhiều việc quá đi thôi! Nếu tôi không lo điều này, thì tôi còn nhiều nạn nữa”. Tôi bình tĩnh nói với anh ta: “Chỉ khi nào anh không mong cầu một điều gì thì anh mới thật sự thanh thản”.

Tôi kể cho anh ta nghe một câu chuyện”Có một ông lái buôn rất giàu có gặp một người ăn mày.

Người ăn mày nói “Ông và tôi đều bạn cũ. Ông cho tôi xin ít tiền được không?” Ông lái buôn nhìn người ăn mày rất kỹ và nói “Tôi nhận ra ông rồi. Trước đây ông cũng giàu lắm. Tại sao vậy?”

Ông ăn mày nói: “Thì năm ngoái nhà bị cháy và tài sản của cải của tôi bị đốt sạch”

Người lái buôn hỏi “Thì tại sao thành ăn mày?”

Người ăn mày nói “Vì tôi cần tiền mua rượu”

Người lái buôn hỏi “Tại sao lại mua rượu?”

“Vì có rượu mới đủ can đảm để ăn xin!”

Nghe được điều đó, người lái buôn chợt hiểu. Ngay lúc đó ông thấy ngay được sự thật về những người thường đã bị mê mờ trong thế gian hiện tại. Ông ta thở dài nói “Tất cả những người trên thế gian này thật sự bị nghiện rượu, đàn bà và tiền bạc hết; vì thế họ phung phí cuộc đời. Cuối cùng tất cả đều nằm dưới sáu tấc đất; nhưng tại sao lại sống như thế này?”

Ông ta nói với người ăn mày: “Khi nào ông quyết định không cần uống rượu nữa thì đến gặp tôi”. Người lái buôn bỏ đi.

Người ăn mày rất chán nản vì không xin được tiền từ bạn cũ. Ngay lúc đó có một Đạo sĩ đến và người ăn mày lập tức hỏi: “Xin ông cho tôi biết ngày mai sẽ ra sao?”

Người Đạo sĩ vừa cười vừa nói: “Ông không có gì cả, tuy nhiên ông lại lo lắng về ngày mai? Tại sao ông lại lo về những thứ lặt vặt này? Chúng tôi là những Đạo sĩ chỉ muốn làm người tốt, từ bi, nhẫn nhục và không có hờn giận ai, hay ham muốn điều gì. Chúng tôi có nhiều thức ăn cho hằng ngày. Thậm chí khi không có đồ ăn khi đi khất thực, chúng tôi không cảm thấy đói. Tại sao lại không thanh thản được?”

Sau khi tôi kể xong câu chuyện, tâm tôi rất rung động. Người đồng nghiệp của tôi hình như hiểu được đôi chút và nói: “Tôi không lo lắng đến vấn đề này nữa”. Tôi biết rằng anh ta tạm thời yên ổn và nói: “Anh thử điều này: chỉ cần từ bi, tốt bụng, nhẫn nhục và không giận hờn, không than phiền, thù ghét. Thì bạn sẽ từ từ học được không ham muốn điều gì nữa. Tôi hy vọng rằng bạn, cũng có thể được thanh thản”.

Tôi nghĩ về điều này rất nhiều sau đó, rằng chỉ có những người từ bi, thật thà, nhẫn nhục mới có thể thanh thản. Khi tâm trí không còn ham muốn, thì người đó có thể thấy sự thật của cuộc đời. Thì họ có thể sống thanh thản. Chỉ có khi nào tâm trí của một người không còn ham muốn, thì người đó mới được thanh cao.

Theo Chánh Kiến